

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 2 lipca 2009 r.*

W sprawie C-343/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) postanowieniem z dnia 6 lipca 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 lipca 2007 r., w postępowaniu:

Bavaria NV,

Bavaria Italia Srl

przeciwko

Bayerischer Brauerbund eV,

* Język postępowania: włoski.

BAVARIA I BAVARIA ITALIA
TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), E. Juhász i J. Malenovský, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Mazák,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 września 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Bavaria NV oraz Bavaria Italia Srl przez G. van der Wala i F. van Schaika, advocaten, oraz przez M. Sterpiego i L. Ghedinę, avvocati,

- w imieniu Bayerischer Brauerbund eV przez R. Knaaka, Rechtsanwalt, oraz przez L. Ubertazziego i B. Ubertazziego, avvocati,

- w imieniu rządu włoskiego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez W. Ferrante, avvocato dello Stato,

- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, działającego w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lumme i J. Kemper, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu rządu greckiego przez V. Kontolaimosa i I. Chalkiasa, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C.M. Wissels oraz M. de Gravego, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu Rady Unii Europejskiej przez F. Florinda Gijóna oraz A. Lo Monaco i Z. Kupčová, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez C. Cattabrigę oraz M.B. Doherty'ego, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności i wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającego załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1).

- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Bayerischer Brauerbund eV (zwaną dalej „Bayerischer Brauerbund”) a Bavaria NV i Bavaria Italia Srl (zwanymi dalej odpowiednio „Bawarią” i „Bawarią Italią”) w przedmiocie prawa tych ostatnich do stosowania pewnych znaków towarowych zawierających słowo „Bavaria”, w związku z oznaczeniem geograficznym „Bayerisches Bier”.

Ramy prawne

- 3 W świetle art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych określonych w załączniku II do traktatu produktów rolnych

przeznaczonych do spożycia przez ludzi i środków spożywczych, o których mowa w załączniku I do niniejszego rozporządzenia oraz produktów rolnych określonych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do win lub napojów spirytusowych.

Załącznik I może być zmieniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15”.

- 4 Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 definiuje chronioną nazwę pochodzenia (zwaną dalej „ChNP”) i chronione oznaczenie geograficzne (zwane dalej „ChOG”) w następujący sposób:

„2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) »nazwa pochodzenia«: oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach kraj, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, oraz

- którego jakość lub cechy charakterystyczne są głównie lub wyłącznie związane z tym szczególnym otoczeniem geograficznym i właściwymi dla niego czynnikami naturalnymi oraz ludzkimi i produkcja którego, przetwarzanie i przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym;

b) »oznaczenie geograficzne« oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach nazwę kraju, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

- pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, i

- posiadającego specyficzną jakość, cieszące się uznaniem i posiadające inne cechy przypisywane temu pochodzeniu geograficznemu oraz którego produkcja i/lub przetwarzanie, i/lub produkcja odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym”.

5 W świetle art. 3 rozporządzenia nr 2081/92:

„1. Nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi, nie mogą być zarejestrowane.

Dla celów niniejszego rozporządzenia »nazwa, która stała się nazwą rodzajową« oznacza nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która, pomimo że odnosi się do miejsca lub regionu, w którym produkt ten lub środek spożywczy był pierwotnie produkowany albo wprowadzany na rynek, stała się nazwą powszechną produktu rolnego lub środka spożywczego.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się rodzajową, czy też nie, brane będą pod uwagę wszystkie czynniki, w szczególności:

- istniejąca sytuacja w państwie członkowskim, z którego nazwa pochodzi, a także na obszarach spożycia,

- istniejąca sytuacja w innych państwach członkowskich,

- odnośne przepisy prawa krajowego i przepisów Wspólnoty.

Gdy w wyniku zastosowania procedury określonej w art. 6 i 7 wniosek o rejestrację zostaje odrzucony, ponieważ nazwa stała się rodzajowa, Komisja opublikuje tę decyzję w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, gdy nie pokrywa się z nazwą odmiany rośliny lub rasy zwierząt i w konsekwencji może wprowadzić w błąd konsumentów, co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia Rada, działając w oparciu o większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przygotowuje i opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* otwartą wskazującą listę nazw produktów rolnych lub środków spożywczych, które mieszczą się w zakresie niniejszego rozporządzenia i są uważane zgodnie z ust. 1 za nazwy rodzajowe i jako takie nie mogą być zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia”.

6 Artykuł 13 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 2081/92 stanowi:

„1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

- a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych zarejestrowanej nazwy dla produktów nieobjętych rejestracją, o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy narusza prestiż chronionej nazwy;
- b) każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, jeśli nawet prawdziwe pochodzenie produktu jest zaznaczone lub chroniona nazwa została przetłumaczona, lub towarzyszy jej wyrażenie »w stylu«, »rodzaju«, »przy użyciu metody«, »tak jak produkowane w«, »imitacja« lub podobne;
- c) wszelkim innym fałszywym lub mylącym danym odnoszącym się do miejsca pochodzenia, właściwości lub podstawowych cech produktu na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego produktu oraz na opakowaniu produktu w pojemniku, mogącym przekazać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;

- d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić w błąd zainteresowanych co do prawdziwego pochodzenia produktu.

Gdy zarejestrowana nazwa zawiera w sobie nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która jest uważana za nazwę rodzajową, to zastosowanie nazwy ogólnej na właściwym produkcie rolnym lub środku spożywczym nie jest uważane za sprzeczne z ust. 1 lit. a) lub b).

[...]

3. Nazwy chronione nie mogą stać się nazwami rodzajowymi”.

7 Artykuł 14 rozporządzenia nr 2081/92 stanowi:

„1. Gdy nazwa pochodzenia lub oznaczenia geograficzne są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, wniosek o rejestrację znaku handlowego odnoszący się do jednego z przypadków określonych w art. 13 i w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu spotka się z odmową, o ile wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania, o której mowa w art. 6 ust. 2.

Znaki handlowe zarejestrowane z naruszeniem ust. 1 zostaną uznane za nieważne.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie, w przypadku gdy wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania wniosku o rejestrację, o którym mowa w art. 6 ust. 2, pod warunkiem że publikacja ta ukazała się przed rejestracją znaku handlowego.

2. Przy zachowaniu prawa Wspólnoty stosowanie znaku handlowego odnoszącego się do jednego z przypadków określonych w art. 13, który został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, może być kontynuowane pomimo rejestracji nazwy pochodzenia lub znaku geograficznego, gdy nie ma podstaw do unieważnienia lub wycofania znaku handlowego zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych.

3. Nie można zarejestrować nazwy pochodzenia ani oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy, biorąc pod uwagę prestiż, jakim się cieszy znak handlowy, i stopień jego znajomości oraz okres czasu, w którym był używany, konsument mógłby być wprowadzony w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu”.

8 Artykuł 17 rozporządzenia nr 2081/92 stanowi:

„1. W ciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie poinformują Komisję, które swoje prawnie chronione nazwy lub, w tych państwach, gdzie nie ma systemu ochrony, które stały się nazwami zwyczajowymi w wyniku częstego stosowania, chcą zarejestrować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Stosownie do procedury określonej w art. 15 Komisja zarejestruje nazwy określone w ust. 1, które są zgodne z art. 2 i 4. Przepisy art. 7 nie mają zastosowania. Jednakże nazwy rodzajowe nie będą rejestrowane.

3. Państwa członkowskie mogą utrzymywać ochronę krajową nazw, o których poinformowały zgodnie z ust. 1, do czasu podjęcia decyzji o rejestracji”.

9 Załącznik I do rozporządzenia nr 2081/92 stanowi:

„Środki spożywcze, w znaczeniu art. 1 ust. 1:

— Piwo,

— [...]”.

10 Na mocy art. 1 rozporządzenia nr 1347/2001 nazwę „Bayerisches Bier” zarejestrowano jako ChOG.

11 W motywach 1–5 tego rozporządzenia wskazano:

- „(1) Wystąpiono o przedłożenie dodatkowych informacji w sprawie nazwy zgłoszonej przez Niemcy na podstawie art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 w celu zapewnienia, że jest ona zgodna z art. 2 i 4 tego rozporządzenia. Dodatkowe informacje wykazują, że nazwa ta jest zgodna z wyżej wymienionymi artykułami. Nazwa ta powinna więc zostać zarejestrowana i dodana do załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 [...].
- (2) Po zgłoszeniu przez władze niemieckie wniosku w sprawie rejestracji nazwy »Bayerisches Bier« jako chronione oznaczenie geograficzne, władze niderlandzkie i duńskie poinformowały Komisję o istniejących już znakach towarowych piwa, które zawierają tę nazwę.
- (3) Dodatkowe informacje potwierdzają istnienie nazwy »Bavaria« jako ważnego znaku towarowego. W świetle powyższych faktów oraz dostępnych informacji stwierdzono, że rejestracja nazwy »Bayerisches Bier« nie mogła narazić na wprowadzenie konsumenta w błąd co do prawdziwej identyfikacji produktu. W rezultacie oznaczenie geograficzne »Bayerisches Bier« i znak towarowy »Bavaria« nie stanowią sytuacji, o której mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92.
- (4) Używanie niektórych znaków towarowych, na przykład niderlandzkiego znaku towarowego »Bavaria« i duńskiego znaku towarowego »Høker Bajer« może być kontynuowane bez względu na rejestrację oznaczenia geograficznego »Bayerisches Bier« tak długo, jak długo znaki te spełniają warunki przewidziane w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92.

(5) Zgodnie z art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 rodzajowy charakter nazwy utrudniający jej rejestrację musi być oceniany w odniesieniu do sytuacji Wspólnoty jako całości. W tej szczególnej sprawie, mimo dowodów, że terminy »bajersk« i »bajer« oraz tłumaczenie na język duński nazwy »Bayerisches« stały się synonimami wyrazu »piwo«, więc powszechnie używanym wyrazem, ogólny charakter nazwy »Bayerisches« lub jej tłumaczeń na inne języki oraz jej użycie w państwach członkowskich nie zostały dowiedzione”.

¹² Motyw 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 692/2003 z dnia 8 kwietnia 2003 r., zmieniającego rozporządzenie nr 2081/92 (Dz.U. L 99, s. 1) stanowi:

„Procedura uproszczona przewidziana w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 w zakresie rejestracji nazw już chronionych bądź ustanowionych poprzez używanie w państwach członkowskich nie przewiduje prawa sprzeciwu. Przepis ten należy skreślić ze względu na bezpieczeństwo prawne i przejrzystość. Z uwagi na spójność należy również skreślić przepis o pięcioletnim okresie przejściowym przewidzianym w art. 13 ust. 2, w przypadku nazw zarejestrowanych na mocy art. 17, jednak bez uszczerbku dla wyczerpania tego okresu w odniesieniu do nazw już zarejestrowanych”.

¹³ Artykuł 1 pkt 15 rozporządzenia nr 692/2003 stanowi:

„[S]kreśla się art. 13 ust. 2 i art. 17. Jednakże przepisy tych artykułów pozostają w zastosowaniu do nazw zarejestrowanych lub do nazw, w odniesieniu do których złożono wnioski rejestracyjne zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia”.

- 14 W świetle art. 3 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/04/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1):

„Nie są rejestrowane, a za nieważne uznaje się już zarejestrowane:

[...]

- c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;

[...]

- g) znaki towarowe, które ze względu na swój charakter mogą wprowadzać w błąd opinię publiczną, na przykład co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usługi;

[...]”.

15 Artykuł 12 ust. 2 dyrektywy nr 89/104 stanowi:

„Uprawnienie do znaku towarowego podlega również wygaśnięciu, jeżeli po dacie rejestracji:

[...]

- b) w wyniku używania znaku towarowego przez właściciela lub za jego zgodą, w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, zachodzi możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd, w szczególności co do natury, jakości lub geograficznego pochodzenia towarów lub usług”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

16 Bayerischer Brauerbund jest niemieckim stowarzyszeniem chroniącym wspólne interesy browarów bawarskich. W świetle zaświadczenia Amtsgericht München jego statut został sporządzony w dniu 7 grudnia 1917 r. W 1968 r. Bayerischer Brauerbund stało się właścicielem wspólnych znaków towarowych Bayrisch Bier i Bayerisches Bier.

17 Bavaria jest niderlandzką spółką handlową produkującą piwo, która działa na rynku międzynarodowym. Działając poprzednio pod nazwą „Firma Gebroeders Swinkels”, spółka ta zaczęła używać słowo „Bavaria” począwszy od 1925 r. i wprowadziła je do swej nazwy w 1930 r. Bavaria został właścicielem szeregu znaków towarowych i zarejestrowanych elementów figuratywnych zawierających słowo „Bavaria”. Rejestracja

nastąpiła w latach 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 i 1995. Niektóre z rejestracji zostały odnowione. Bavaria Italia należy do grupy spółek Bavaria.

- 18 Nazwa „Bayerisches Bier” jest przedmiotem porozumień bilateralnych o ochronie oznaczeń pochodzenia, oznaczeń geograficznych i innych nazw geograficznych pomiędzy z jednej strony Republiką Federalną Niemiec a z drugiej strony Republiką Francuską (1961), Republiką Włoską (1963), Republiką Grecką (1964), Konfederacją Szwajcarską (1967) i Królestwem Hiszpanii (1970).
- 19 W dniu 28 września 1993 r. Bayerischer Brauerbund w porozumieniu ze stowarzyszeniami Münchener Brauereien eV i Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV wniósł do rządu niemieckiego wniosek o rejestrację ChOG na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92, przewidującego procedurę „uproszczoną”.
- 20 W dniu 20 stycznia 1994 r. rząd niemiecki przedstawił Komisji wniosek o rejestrację ChOG „Bayerisches Bier” na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia.
- 21 Liczne informacje zostały wymienione między Komisją i władzami niemieckimi w celu skompletowania akt, które uznano za pełne w dniu 20 maja 1997 r.
- 22 Ostateczny opis został przekazany Komisji pismem z dnia 28 marca 2000 r., wyłączając pięć odmian piwa, które początkowo były objęte ChOG jako przedmiot wniosku o rejestrację, na tej podstawie, że nie były zgodne z tym opisem.

- 23 Uznając ten wniosek za zasadny, Komisja przedstawiła Komitetowi Regulacyjnemu Chronionych Oznaczeń Geograficznych i Chronionych Nazw Pochodzenia (zwanemu dalej „komitetem”) w dniu 5 maja 2000 r. projekt rozporządzenia rejestrującego „Bayerisches Bier” jako ChOG.
- 24 Wiele państw członkowskich sprzeciwiło się rejestracji. Debata w ramach komitetu dotyczyła dwóch kwestii. Po pierwsze, istnienia znaku towarowego zawierającego sformułowanie „Bayerisches Bier” lub jego tłumaczeń i, po drugie, uwag, że sformułowanie „Bayerisches” lub jego tłumaczenia stały się nazwami rodzajowymi.
- 25 Po analizie przedstawionych pytań (i formalnym dochodzeniu we wszystkich państwach członkowskich w zakresie drugiego pytania) Komisja stwierdziła, że argumenty przedstawione przeciwko ChOG „Bayerisches Bier” były bezzasadne. W konsekwencji drugi projekt rozporządzenia został przedstawiony w dniu 30 marca 2001 r. Komitet nie wydał jednakże opinii, jako że nie uzyskano większości przewidzianej w art. 15 akapit drugi rozporządzenia nr 2081/92.
- 26 Jako że komitet nie wydał opinii w wyznaczonym terminie, Komisja przekształciła swój projekt w projekt rozporządzenia Rady. Rada przyjęła rozporządzenie nr 1347/2001, którym zarejestrowano „Bayerisches Bier” jako ChOG.
- 27 Bavaria i Bavaria Italia nie wniosły żadnej skargi na rozporządzenie nr 1347/2001.
- 28 Powództwem z dnia 27 września 2004 r., wniesionym do Tribunale di Torino, Bayerischer Brauerbund, w ślad za podobnymi inicjatywami podjętymi w innych państwach członkowskich, wystąpił o zakazanie Bawarii i Bawarii Italii używania włoskich wersji znaku towarowego wskazanego w art. 17 niniejszego wyroku, po wypadkowym stwierdzeniu ich nieważności lub wygaśnięcia z powodu konfliktu z ChOG „Bayerisches Bier”, w rozumieniu art. 13 i 14 rozporządzenia nr 2081/92 lub

w każdym razie, wobec okoliczności, że chodziło o piwo niderlandzkie, rzeczone znaki towarowe zawierały rodzajowe i wprowadzające w błąd oznaczenie geograficzne.

29 Jako że Tribunale di Torino częściowo uwzględnił w wyroku z dnia 30 listopada 2006 r. żądania Bayerischer Brauerbund, Bavaria i Bavaria Italia wniosły apelację od tego wyroku.

30 W tym kontekście Corte d'appello di Torino postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy rozporządzenie [...] nr 1347/2001 [...] jest nieważne, ewentualnie w następstwie nieważności innych aktów prawnych, z następujących względów:

Naruszenie zasad ogólnych

- ze względu na nieważność art. 1 ust. 1 w związku z załącznikiem I do rozporządzenia (EWG) nr 2081/1992 w zakresie, w jakim zezwala na rejestrację oznaczeń geograficznych dotyczących »piwa« będącego napojem alkoholowym, (błędnie) uwzględnionym we wskazanym załączniku I pośród »środków spożywczych« wspomnianych w powołanym art. 1 ust. 1, a nie wymienionym pośród »produktów rolnych«, o których mowa w załączniku I do traktatu WE i art. 32 WE [...] i art. 37 [...] WE, które posłużyły Radzie za podstawę prawną przy wydawaniu rozporządzenia nr 2081/92;

- ze względu na nieważność art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 w zakresie, w jakim przewiduje przyspieszoną procedurę rejestracji ograniczającą i naruszającą w istotnym stopniu uprawnienia zainteresowanych podmiotów, nie przewidując jakiegokolwiek prawa do sprzeciwu z rażącym naruszeniem zasad przejrzystości i pewności prawa; w szczególności zarówno w świetle złożoności postępowania w zakresie rejestracji tegoż ChOG »Bayerisches Bier« trwającego ponad siedem lat od 1994 r. do 2001 r., jak również w świetle wyraźnego stwierdzenia zawartego w motywie 13 rozporządzenia (WE) nr 692/03, którego art. 15, z powołanych powyżej względów, uchylił art. 17 rozporządzenia nr 2081/92.

Brak spełnienia wymogów proceduralnych

- jako że oznaczenie »Bayerisches Bier« nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 w zakresie dostępu do rejestracji w przewidzianym w nim trybie uproszczonym, gdyż oznaczenie takie w chwili przedstawienia wniosku o rejestrację nie było w Niemczech »prawnie chronione« ani nie »stało się nazwą zwyczajową w wyniku częstego stosowania«;
- jako że spełnienie wymogów w zakresie rejestracji oznaczenia »Bayerisches Bier« nie zostało należycie zbadane ani przez rząd niemiecki przed przedstawieniem Komisji wniosku o rejestrację, ani przez samą Komisję po otrzymaniu wniosku, z naruszeniem wymogów wskazanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie C-269/99 Carl Kühne i in., Rec. s. I-9517);
- jako że wniosek o rejestrację oznaczenia »Bayerisches Bier« nie został niezwłocznie przedstawiony rządowi niemieckiemu zgodnie z wymogiem art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 (w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia), wobec okoliczności, że pierwotnie przedstawiony wniosek dotyczył ośmiu różnych oznaczeń z możliwością późniejszych nieograniczo-

nych zmian, które zostały połączone w ramach obecnego jednego oznaczenia »Bayerisches Bier« znacznie po upływie ostatecznego terminu wyznaczonego na dzień 24 stycznia 1994 r.

Brak spełnienia wymogów materialnoprawnych

- jako że oznaczenie »Bayerisches Bier« nie spełnia wymogów materialnoprawnych wskazanych w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 w zakresie rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego, wobec generycznego charakteru tego oznaczenia, którym określano w przeszłości piwo wytwarzane według metody produkcji powstałej w Bawarii w XIX wieku, następnie rozprzestrzenionej w pozostałych częściach Europy i na całym świecie (tzw. »metoda bawarska« dolnej fermentacji), która również obecnie w niektórych językach europejskich (duńskim, szwedzkim, fińskim) jest terminem generycznym dotyczącym piwa; a w każdym razie oznaczenie to może jedynie w sposób generyczny wskazywać na jakikolwiek rodzaj »piwa produkowanego w niemieckim regionie Bawaria« pośród licznych i różnorodnych istniejących odmian piwa, bez ustalenia jakiegokolwiek »bezpośredniego związku« (wyrok z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-312/98 Warsteiner Brauerei, Rec. s. I-9182) pomiędzy określoną jakością, renomą lub inną cechą produktu (piwa) a jego konkretnym pochodzeniem geograficznym (Bawaria), ani odwołania się do »wyjątkowych przypadków« wymaganych przez powołany przepis, by umożliwić rejestrację oznaczenia geograficznego zawierającego nazwę kraju, gdyż, jak wskazano w poprzedzającym ustępie, oznaczenie »Bayerisches Bier« jest oznaczeniem »generycznym«, które jako takie nie podlega rejestracji na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92;

- jako że oznaczenie »Bayerisches Bier« nie powinno być zostać zarejestrowane w świetle art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92 z chwilą, gdy uwzględniając »prestż, stopień znajomości oraz okres czasu, w którym były używane« znaki towarowe Bavaria, »konsument mógłby być wprowadzony w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu« przez »Bayerisches Bier«?

- 2) Ewentualnie, w wypadku stwierdzenia niedopuszczalności lub bepodstawności pytania [pierwszego], czy [rozporządzenie (WE) nr 1347/2001] należy — bądź nie należy — interpretować w ten sposób, że uznanie zawartego w nim ChOG »Bayerisches Bier« nie ma wpływu na ważność i używanie istniejących znaków towarowych osób trzecich, w których występuje słowo »Bavaria«?».

W przedmiocie postępowania przed Trybunałem

31 Pismem wniesionym do Trybunału w dniu 21 stycznia 2009 r. Bavaria i Bavaria Italia przedstawiły uwagi do opinii rzecznika generalnego i złożyły wniosek o zezwolenie na przedstawienie odpowiedzi na te uwagi.

32 W tej kwestii należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że ani statut Trybunału, ani jego regulamin nie przewidują możliwości przedstawiania przez strony uwag w odpowiedzi na opinię rzecznika generalnego. Zgodnie z orzecznictwem wniosek w tym względzie należy oddalić (zob. w szczególności postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie C-17/98 Emesa Sugar, Rec. s. I-665, pkt 2, 19; wyrok z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie C-292/05 Lechouritou i in., Zb.Orz. s. I-1519, pkt 18).

33 Trzeba dodać, że tak samo należałoby potraktować ewentualny wniosek skarżących w postępowaniu przed sądem krajowym o otwarcie procedury ustnej na nowo.

- 34 Z orzecznictwa wynika, że Trybunał może z urzędu lub na wniosek rzecznika generalnego, lub na wniosek stron zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo, stosownie do art. 61 regulaminu, jeżeli uzna, że sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że podstawą rozstrzygnięcia będzie argument, który nie był przedmiotem dyskusji stron (zob. w szczególności wyroki: z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 *Wouters i in.*, Rec. s. I-1577, pkt 42; z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie C-210/06 *Cartesio*, Zb.Orz. s. I-9641, pkt 46).
- 35 Jednakże Trybunał, po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego, jest zdania, że w niniejszej sprawie dysponuje wszelkimi informacjami koniecznymi do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane przez sąd krajowy, a informacje te stanowią przedmiot procedury ustnej.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 36 Swym pierwszym pytaniem, podzielonym na części, sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia czy rozporządzenie nr 1347/2001 jest ważne w świetle ewentualnego naruszenia bądź zasad ogólnych prawa wspólnotowego, bądź formalnych lub materialnoprawnych przesłanek rozporządzenia nr 2081/92. Części pytania dotyczące zgodności z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego odnoszą się do rozporządzenia nr 2081/92 jako podstawy prawnej rozporządzenia nr 1347/2001.

W przedmiocie dopuszczalności

- 37 W uwagach przedstawionych Trybunałowi przedstawiono pytanie co do możliwości podniesienia przed sądem krajowym podstaw nieważności wskazanych w pierwszym pytaniu. W niektórych z tych uwag wskazano na niemożliwość powołania takich podstaw z tego względu, że rozporządzenie nr 1347/2001 dotyczy bezpośrednio i indywidualnie Bawarii i Bawarii Italii i że nie mogły one wnieść skargi o stwierdzenie jego nieważności w trybie art. 230 WE.
- 38 W tym zakresie należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa ogólną zasadą prawa wspólnotowego stanowi prawo żądającego powołania się –w ramach wniesionej zgodnie z prawem krajowym skargi na oddalenie jego żądania — na niezgodność z prawem aktu wspólnotowego, stanowiącego podstawę decyzji krajowej dotyczącej zainteresowanego, wobec czego kwestia ważności tego aktu wspólnotowego może zostać przedłożona Trybunałowi w ramach postępowania prejudycjalnego (wyroki: z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie C-239/99 Nachi Europe, Rec. s. I-1197, pkt 35; z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie C-441/05 Roquette Frères, Zb.Orz. s. I-1993, pkt 39).
- 39 Niemniej ta zasada ogólna, która ma na celu, aby każdy miał możliwość zakwestionowania aktu wspólnotowego służącego za podstawę niekorzystnej dla niego decyzji, nie wyklucza w żadnym razie, że rozporządzenie może stać się niezaskarżalne dla jednostki, względem której należy postrzegać je jako decyzję indywidualną, której stwierdzenia nieważności na podstawie art. 230 WE mogła ona żądać bez żadnych wątpliwości, co wyklucza możliwość powołania się przez tę jednostkę na niezgodność z prawem tego rozporządzenia przed sądem krajowym (ww. wyroki: w sprawie Nachi Europe, pkt 37; w sprawie Roquette Frères, pkt 40).
- 40 Powstaje więc pytanie, czy skarga o stwierdzenie nieważności Bawarii lub Bawarii Italii na podstawie art. 230 akapit czwarty WE przeciwko rozporządzeniu nr 1347/2001 była bez żadnych wątpliwości dopuszczalna, skoro rzeczony rozporządzenie dotyczyło ich

bezpośrednio i indywidualnie (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie C-241/95 Accrington Beef i in., Rec. s. I-6699, pkt 15; ww. wyroki: w sprawie Nachi Europe, pkt 40; w sprawie Roquette Frères, pkt 41).

41 W tym zakresie należy stwierdzić, że Bavaria i Bavaria Italia nie mogą zostać uznane za podmioty, których bez wątpienia „dotyczy bezpośrednio i indywidualnie” w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE rozporządzenie nr 1347/2001.

42 Należy bowiem stwierdzić, że rzeczony rozporządzenie nadaje produktowi „Bayerisches Bier” ochronę przyznaną ChOG, o której mowa w rozporządzeniu nr 2081/92, dając wszystkim przedsiębiorcom, których produkty spełniają przewidziane wymogi, prawo ich sprzedaży z rzeczym ChOG.

43 Nawet jeśli rozporządzenie nr 1347/2001 może wpływać na sytuację prawną Bawarii i Bawarii Italii, nie można uznać że wpływ ten wynika bezpośrednio z tego rozporządzenia. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem warunk, iż będąca przedmiotem skargi decyzja musi dotyczyć bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, wymaga, by zaskarżony akt wspólnotowy wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej jednostki i nie pozostawiał żadnej uznaniowości swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (wyroki: z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-404/96 P Glencore Grain przeciwko Komisji, Rec. s. I-2435, pkt 41; z dnia 29 czerwca 2004 r. w sprawie C-486/01 P Front national przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. I-6289, pkt 34; wyrok z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie C-15/06 Regione Siciliana przeciwko Komisji, pkt 31).

44 Jak wynika z brzmienia motywów 3 i 4 rozporządzenia nr 1347/2001, ten ostatni uznaje za ważny istniejący wcześniej znak towarowy „Bavaria” i zezwala na dalsze korzystanie z niego pomimo rejestracji ChOG „Bayerisches Bier”, z zachowaniem przesłanek

wskazanych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92. Ewentualny wpływ na sytuację prawną Bawarii i Bawarii Italii nie może zatem automatycznie wynikać z tego rozporządzenia.

45 Zatem nie można stwierdzić, że rozporządzenie nr 1347/2001 ma niewątpliwy bezpośredni wpływ na Bawarię i Bawarię Italiię.

46 Należy zatem stwierdzić, że Bavaria lub Bavaria Italia nie miały niewątpliwej legitymacji czynnej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1347/2001 na podstawie art. 230 WE. Mają one zatem prawo wskazania, w ramach skargi wniesionej na podstawie przepisów krajowych, na nieważność tego rozporządzenia, choć nie wniosły do sądu wspólnotowego skargi o stwierdzenie nieważności tego ostatniego w terminie przewidzianym w art. 230 WE.

W przedmiocie rzekomego naruszenia przez rozporządzenie nr 2081/92 zasad ogólnych prawa wspólnotowego w przedmiocie zakresu jego stosowania i podstawy prawnej

47 W tej części pytania sąd krajowy przedstawił wątpliwości co do ważności rozporządzenia nr 2081/92 ze względu na okoliczność, że zakres jego stosowania obejmuje piwo. Zdaniem tego sądu piwo jako napój alkoholowy nie powinien być uznawany za „środek spożywczy” w rozumieniu art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia i znajdować się w załączniku I do tego ostatniego. Ponadto sąd krajowy ma wątpliwości co do ważności rozporządzenia nr 2081/92 z tego względu, że ponieważ piwo nie występuje pośród „produktów rolnych”, o których mowa w załączniku I traktatu, art. 32 WE i 37 WE nie stanowią właściwej podstawy prawnej do przyjęcia tego rozporządzenia.

48 W pierwszej kolejności, gdy chodzi o uznanie piwa za środek spożywczy, należy stwierdzić, że rzeczony rozporządzenie wspólnotowe nie definiuje terminu „środek spożywczy”. Brak jednak jakiegokolwiek powodu, by wyłączyć piwo z tego pojęcia.

- 49 Po pierwsze bowiem, spożywczy charakter piwa nie podlega dyskusji w powszechnym rozumieniu słowa „pożywienie”. Po drugie, jak słusznie wskazały rząd niemiecki i Rada, piwo jest objęte definicją „środka spożywczego” zawartą w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).
- 50 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu, że art. 32 WE i 37 WE nie stanowią właściwej podstawy prawnej dla ustanowienia rozporządzenia nr 2081/92 z tego względu, że piwo nie figuruje pośród „produktów rolnych” wskazanych w załączniku I do traktatu, należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż rozporządzenie przyczyniające się do realizacji jednego lub wielu celów wskazanych w art. 33 WE musi zostać przyjęte na podstawie art. 37 WE, nawet jeśli mając zasadniczo zastosowanie do produktów wskazanych w załączniku I do traktatu, dotyczy jednakże w sposób akcesoryjny pewnych produktów, które nie są nim objęte (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 listopada 1989 r. w sprawie C-11/88 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. 3799, pkt 15; z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-180/96 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. s. I-2265, pkt 134).
- 51 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że rozporządzenie nr 2081/92 po pierwsze ma zasadniczy cel, wynikający z motywu drugiego, w postaci realizacji celów wskazanych w art. 33 WE, a po drugie dotyczy zasadniczo produktów zawartych w załączniku I do traktatu. Ponadto, o ile jest prawdą, że piwo nie zostało wyraźnie wskazane w tym załączniku, większość jego składników w nim występuje, a objęcie go zakresem stosowania rozporządzenia nr 2081/92 jest zgodne z celami tego rozporządzenia, w szczególności w zakresie realizacji celów wskazanych w art. 33 WE.
- 52 Zatem analiza tej części pierwszego pytania prejudycjalnego nie wykazała elementów, które kwestionowałyby ważność przepisów dyrektywy nr 2081/92.

W przedmiocie rzekomego naruszenia przez rozporządzenie nr 2081/92 zasad ogólnych prawa wspólnotowego w zakresie postępowania rejestracyjnego przewidzianego w jego art. 17

53 W tej części pytania sąd krajowy dąży do ustalenia, czy art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 jest nieważny w zakresie, w jakim przewidziana w nim procedura nie przewiduje prawa sprzeciwu.

54 Na wstępie należy stwierdzić, że nawet gdyby art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 wyraźnie przewidywał, że art. 7 tego rozporządzenia nie ma zastosowania w ramach uproszczonego postępowania rejestracyjnego, a zatem wyłączał w tych ramach prawo sprzeciwu osób trzecich, których środek dotyczy prawnie, wskazane w ust.3 tego ostatniego przepisu, rejestracja w ramach tej procedury zakłada też, że nazwy były zgodne z regułami materialnoprawnymi tego rozporządzenia (zob. wyrok z dnia 16 marca 1999 r. w sprawach połączonych C-289/96, C-293/96 i C-299/96 Dania i in. przeciwko Komisji, zwany „wyrokiem w sprawie Feta I”, Rec. s. I-1541, pkt 92).

55 W każdym razie należy przypomnieć, że Trybunał orzekł już, iż art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 należy interpretować w ten sposób, że nie wynika z niego, by zainteresowane osoby trzecie, które mogły uznać, że ich zasadne interesy zostały naruszone przez rejestrację nazwy, nie mogły żądać ich wysłuchania i wnieść sprzeciw w państwie członkowskim, które wniosło o rejestrację, w szczególności zgodnie z zasadami dotyczącymi ochrony prawnej wynikającej z systemu rozporządzenia nr 2081/92 (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 41).

56 Zatem te zainteresowane osoby trzecie mogły również w ramach procedury uproszczonej, o której mowa w art. 17 rzeczowego rozporządzenia, podnieść sprzeciw dotyczący danego wniosku o zarejestrowanie.

- 57 Do sądów krajowych należy rozstrzygnięcie co do zgodności z prawem wniosku o zarejestrowanie nazwy na podstawie art. 17 rozporządzenia nr 2081/92, na tych samych warunkach, które przewidziano dla kontroli aktów ostatecznych tych władz krajowych, które mogą wyrządzić szkodę wynikającym z prawa wspólnotowego uprawnieniom osób trzecich, i w konsekwencji uznanie za dopuszczalną skargę w tym zakresie, nawet jeśli wewnętrzne reguły proceduralne nie przewidują podobnego przypadku (zob. podobnie wyrok z dnia 3 grudnia 1992 r. w sprawie C-97/91 Oleificio Borelli przeciwko Komisji, Rec. s. I-6313, pkt 13; ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 58).
- 58 W każdym razie należy stwierdzić, że w sprawie przed sądem krajowym większość podniesionych przez Bawarię i Bawarię Italię w ich uwagach przed Trybunałem zastrzeżeń w odniesieniu do rejestracji została rozpatrzona przez komitet, głównie na wniosek władz niderlandzkich, w ramach procedury rejestracji ChOG „Bayerisches Bier”.
- 59 Wreszcie, co się tyczy argumentu, w świetle którego uchylenie procedury uproszczonej, na mocy rozporządzenia nr 692/2003, prowadzi, w świetle brzmienia motywu 13 tego ostatniego, do dorozumianego uznania nieważności art. 17 rozporządzenia nr 2081/92, nie można się do niego przychylić.
- 60 Wreszcie, jak wskazuje ten motyw, uproszczona procedura przewidziana w tym przepisie miała na celu, w pierwotnym brzmieniu rozporządzenia nr 2081/92, rejestrację na poziomie wspólnotowym nazw istniejących, chronionych lub zwyczajowo używanych w państwach członkowskich. Procedura ta miała zatem charakter wyłącznie przejściowy.
- 61 Z uwagi na ogół powyższych rozważań ocena tej części pierwszego pytania nie wskazuje na żadne okoliczności mające wpływ na ważność rozporządzenia nr 2081/92.

W przedmiocie rzekomego naruszenia przesłanek formalnych w toku postępowania w zakresie rejestracji ChOG „Bayerisches Bier”

- 62 W poszczególnych częściach pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd krajowy dąży do ustalenia, czy rozporządzenie nr 1347/2001 jest nieważne po pierwsze z tego powodu, że przesłanki zarejestrowania ChOG „Bayerisches Bier” nie zostały należycie zbadane zarówno przez rząd niemiecki jak i przez Radę lub Komisję, a po drugie dlatego, że wniosek o zarejestrowanie ChOG nie został przedstawiony w odpowiednim czasie wobec zmian, których dokonano później.
- 63 W pierwszej kolejności sąd krajowy uważa, że ani rząd niemiecki, ani Rada, ani Komisja nie wykonały swego zadania w zakresie weryfikacji przesłanek przewidzianych w rozporządzeniu nr 2081/92 w toku postępowania w zakresie rejestracji ChOG „Bayerisches Bier”.
- 64 W tym zakresie należy przypomnieć, że w systemie wprowadzonym rozporządzeniem nr 2081/92 przewidziano podział kompetencji pomiędzy zainteresowane państwo członkowskie a Komisję. Niezależnie od tego, czy chodzi o rejestrację na podstawie procedury normalnej lub uproszczonej, rejestracja może nastąpić wyłącznie, gdy zainteresowane państwo członkowskie złoży wniosek w tym zakresie i przekaże szczegółowe zestawienie i informacje niezbędne dla rejestracji zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 2081/92 (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 50, 51).
- 65 W zastosowaniu art. 5 ust. 5 rozporządzenia nr 2081/92 na państwach członkowskich ciąży obowiązek weryfikacji, czy wniosek o rejestrację w ramach procedury normalnej jest uzasadniony w świetle przesłanek wskazanych w tym rozporządzeniu. Przepis ten przewiduje bowiem, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o rejestrację w ramach procedury normalnej, weryfikuje, czy wniosek ten jest uzasadniony i gdy uzna, że wymogi wskazane w rozporządzeniu nr 2081/92 zostały spełnione, przekazuje go Komisji. Wynika z tego ponadto, w świetle art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92, że przed wszczęciem postępowania rejestracyjnego, przewidzianego w art. 6 ust. 2–4 i art. 7 ust. 7 rzeczonego rozporządzenia, Komisja dokonuje tylko zwykłego formalnego badania celem ustalenia, czy rzeczone wymogi

zostały spełnione. Brak jest innych zasad w ramach postępowania uproszczonego (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 52).

- 66 Wynika z tego, że decyzja o zarejestrowaniu nazwy jako ChNP lub jako ChOG może zostać podjęta przez Komisję wyłącznie, gdy zainteresowane państwo członkowskie przekaże jej wniosek w tym zakresie, a złożenie tego wniosku może nastąpić wyłącznie po weryfikacji przez państwo członkowskie, że jest on uzasadniony. Ten system podziału kompetencji wynika w szczególności z okoliczności, że rejestracja wymaga weryfikacji czy pewne przesłanki zostały spełnione, z czym wiąże się dogłębna znajomość szczególnych okoliczności występujących w zainteresowanym państwie członkowskim, które właściwe władze tego państwa członkowskiego najlepiej potrafią zweryfikować (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 53).
- 67 W tym systemie podziału kompetencji do Komisji należy weryfikacja, przed zarejestrowaniem nazwy w ramach żądanej kategorii, po pierwsze, czy towarzyszący wnioskowi opis jest zgodny z art. 4 rozporządzenia nr 2081/92, to jest, czy zawiera wymagane elementy i czy elementy te nie są dotknięte oczywistym błędem, a po drugie na podstawie elementów zawartych w opisie, czy nazwa spełnia wymogi art. 2 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia nr 2081/92 (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 54).
- 68 Podobnie jest w sytuacji, gdy zgodnie z art. 15 rozporządzenia nr 2081/92 środki przewidziane przez Komisję nie są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy tego przepisu lub brak tej opinii oraz gdy decyzja o rejestracji jest podejmowana przez Radę na wniosek Komisji.
- 69 W świetle powyższych rozważań należy zbadać okoliczności wskazane przez sąd krajowy.

- 70 Na wstępie należy stwierdzić, że o ile Trybunał jest właściwy do dokonania analizy przestrzegania przesłanek wskazanych w rozporządzeniu nr 2081/92 przez nazwę zarejestrowaną na podstawie tego rozporządzenia, to kontrola weryfikacji w tym zakresie dokonanej przez władze krajowe należy wyłącznie do sądów krajowych, jak wskazano w pkt 55 i 57 niniejszego wyroku.
- 71 Natomiast do Trybunału należy kontrola, czy Rada i Komisja prawidłowo wykonały swe zadania w zakresie weryfikacji poszanowania przesłanek wskazanych w rozporządzeniu nr 2081/92.
- 72 W niniejszej sprawie z akt wynika, że Rada i Komisja prawidłowo wykonały swe zadania weryfikacyjne w zakresie, w jakim oznaczenie „Bayerisches Bier” zostało zarejestrowane po długim postępowaniu, w trakcie którego dokonano badania w zakresie spełnienia przezeń przesłanek rozporządzenia nr 2081/92. Zatem nie można przychylić się do wątpliwości wskazanej przez sąd krajowy.
- 73 Po drugie, sąd krajowy podaje w wątpliwość ważność rozporządzenia nr 1347/2001 z tego względu, że wniosek o rejestrację omawianego ChOG nie został przedstawiony we właściwym czasie w świetle zmian, które nastąpiły później.
- 74 Na wstępie należy stwierdzić, że jak przypomniano w pkt 20 niniejszego wyroku, wniosek rządu niemieckiego o rejestrację został przekazany Komisji w dniu 20 stycznia 1994 r., a zatem przed upływem terminu sześciu miesięcy przewidzianego w art. 17 rozporządzenia nr 2081/92.

75 W konsekwencji należy zbadać, czy, jak ocenia sąd krajowy, ważność rozporządzenia nr 1347/2001 może być podważona przez okoliczność, że pierwotny wniosek został w istotny sposób zmieniony w okresie kilku lat po upływie terminu sześciu miesięcy.

76 W tym zakresie należy przypomnieć, że odmiennie niż art. 5 rozporządzenia nr 2081/92, który wyraźnie przewiduje, że w ramach normalnej procedury wnioskowi o rejestrację towarzyszy opis, art. 17 tego rozporządzenia ogranicza się do nałożenia na państwa członkowskie obowiązku poinformowania Komisji, „które swoje prawnie chronione nazwy lub, w tych państwach, gdzie nie ma systemu ochrony, które stały się nazwami zwyczajowymi w wyniku częstego stosowania, chcą zarejestrować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”. W tych okolicznościach art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 nie może być interpretowany jako nakładający na państwa członkowskie obowiązek poinformowania w terminie sześciu miesięcy o ostatecznej wersji opisu i o innych istotnych dokumentach, w ten sposób, że wszelkie zmiany pierwotnego opisu uniemożliwiałyby zastosowanie normalnej procedury (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 32).

77 Ta wykładnia art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 jest ponadto podważona przez okoliczność, że państwa członkowskie Europy Północnej nie są historycznie zobowiązane do rejestrowania chronionych nazw, ponieważ ochrona jest zapewniona przez ustawy sankcjonujące praktyki, które mogą wprowadzać w błąd. Dopiero gdy rozporządzenie nr 2081/92 weszło w życie, zaistniała konieczność ustanowienia przez państwa członkowskie listy istniejących nazw i ustalenia, czy chodzi o ChNP, czy ChOG. Mało realne byłoby wymaganie od państw członkowskich dostarczenia Komisji, w ciągu sześciu miesięcy następujących po wejściu w życie rozporządzenia nr 2081/92, wszystkich informacji i dokumentów niezbędnych do podjęcia decyzji o rejestracji, biorąc pod uwagę w szczególności czas wymagany, by zainteresowane strony wykonały gwarancje proceduralne na poziomie krajowym (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne, pkt 33).

78 Należy zatem stwierdzić, że w sprawie takiej jak rozpatrywana przed sądem krajowym zmiana pierwotnego wniosku o rejestrację po upływie terminu sześciu miesięcy

przewidzianego w art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 nie czyni zastosowania procedury uproszczonej bezprawną.

79 W świetle powyższego badanie tej części pierwszego pytania nie wykazało żadnej okoliczności mającej wpływ na ważność rozporządzenia nr 1347/2001.

W przedmiocie rzekomego braku zgodności rejestracji ChOG „Bayerisches Bier” z materialnoprawnymi przesłankami rozporządzenia nr 2081/92

80 W tych częściach pytania pierwszego, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd krajowy podaje w wątpliwość ważność rozporządzenia nr 1347/2001 z tego względu, że rejestracja ChOG „Bayerisches Bier” nie spełnia przesłanek wskazanych w rozporządzeniu nr 2081/92. Po pierwsze, przedmiotowa nazwa nie była ani prawnie chroniona, ani często stosowana w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92. Po drugie, nie spełnia ona przesłanek wskazanych w art. 2 lit. b) rzeczonego rozporządzenia i jest w istocie „nazwą rodzajową” w rozumieniu art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia. Po trzecie, jest objęta przepisem art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92.

81 Tytułem wstępu należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że prawodawca wspólnotowy ma w dziedzinie wspólnej polityki rolnej znaczną swobodę uznania odpowiadającą nałożonej nań w art. 34 WE i 37 WE odpowiedzialności politycznej oraz że Trybunał wielokrotnie orzekł, że wyłącznie oczywiście niewłaściwy charakter środka przyjętego w tej dziedzinie, w stosunku do celu realizowanego przez właściwą

instytucję, może wpływać na zgodność z prawem takiego środka (zob. wyroki: z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-280/93 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. s. I-4973, pkt 89, 90; z dnia 13 grudnia 1994 r. w sprawie C-306/93 SMW Winzersekt, Rec. s. I-5555, pkt 21).

- 82 Zatem kontrola Trybunału powinna ograniczać się do oceny, czy dany przepis nie jest dotknięty oczywistym błędem lub nadużyciem władzy lub czy też dany organ nie przekroczył w sposób oczywisty granic przysługującego mu swobodnego uznania (wyroki: z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-189/01 Jippes i in., Rec. s. I-5689, pkt 80; z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-304/01 Hiszpania przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7655, pkt 23; z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-535/03 Unitymark i North Sea Fishermen's Organisation, Zb.Orz. s. I-2689, pkt 55).
- 83 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że podejmując decyzję w sprawie wniosku o rejestrację na podstawie rozporządzenia nr 2081/92, instytucje wspólnotowe dokonują złożonej oceny sytuacji gospodarczej i społecznej.
- 84 Gdy wykonanie przez Radę lub Komisję polityki rolnej Wspólnoty wiąże się z koniecznością złożonej oceny sytuacji gospodarczej i społecznej, ich uprawnienia dyskrejonalne nie mają jedynie zastosowania do natury i zakresu przyjmowanych przepisów, lecz również w pewnym zakresie do ustalenia podstawowych danych w tym rozumieniu. W tym kontekście Rada i Komisja mogą oprzeć się w odpowiednim przypadku na ogólnych ustaleniach (zob. w szczególności wyroki: z dnia 29 lutego 1996 r. w sprawie C-122/94 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. I-881, pkt 18; z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie C-4/96 NIFPO i Northern Ireland Fishermen's Federation, Rec. s. I-681, pkt 41, 42; z dnia 5 października 1999 r. w sprawie C-179/95 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. s. I-6475, pkt 29; a także z dnia 25 października 2001 r. w sprawie C-120/99 Włochy przeciwko Radzie, Rec. s. I-7997, pkt 44).
- 85 W świetle powyższego należy zbadać zasadność kwestii podniesionych przez sąd krajowy.

— W przedmiocie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92

86 Sąd krajowy stwierdza, że przewidziana w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 procedura rejestracji nie ma zastosowania do nazwy „Bayerisches Bier”, gdyż nazwa ta nie była ani „prawnie chroniona”, ani „często stosowana” w rozumieniu tego przepisu.

87 W tym zakresie należy stwierdzić, że ocena ta wiąże się z weryfikacjami, których dokonują właściwe władze krajowe, w odpowiednim przypadku pod kontrolą sądów krajowych, przed poinformowaniem Komisji o wniosku o rejestrację (zob. ww. wyrok w sprawie Carl Kühne i in., pkt 60).

88 Jak wskazano w pkt 66 niniejszego wyroku, weryfikacja czy nazwa „Bayerisches Bier” był prawnie chroniona czy często stosowana wymaga w znacznym zakresie dogłębnej znajomości szczególnych okoliczności występujących w danym państwie członkowskim, do weryfikacji których najlepiej predestynowane są właściwe władze tego państwa.

89 W sprawie rozpatrywanej przed sądem krajowym po pierwsze weryfikacja taka została dokonana przez władze niemieckie, a jej zasadność nie została podważona przed sądem krajowym.

90 Po drugie, istnienie pięciu traktatów bilateralnych wspomnianych w pkt 18 niniejszego wyroku, chroniących oznaczenie „Bayerisches Bier”, w połączeniu z innymi elementami akt sprawy, w szczególności pewnymi etykietami i publikacjami, pozwala na wniosek, że rzeczona nazwa jest prawnie chroniona lub w każdym razie często stosowana. Wobec okoliczności, że właściwe władze niemieckie nie wydawały się dopuścić oczywistego

błędu, Rada i Komisja mogły zasadnie stwierdzić, że rozpatrywane ChOG spełnia przesłanki wskazane w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 dla celów rejestracji w trybie procedury uproszczonej.

- 91 W konsekwencji należy stwierdzić, że badanie przesłanek art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 nie wykazało żadnych okoliczności mogących wpływać na ważność rozporządzenia nr 1347/2001.

— W przedmiocie art. 2 ust. 2 lit. b), art. 3 ust. 1 oraz art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92

- 92 Sąd krajowy ma wątpliwości, czy nazwa „Bayerisches Bier” spełnia przesłanki wskazane w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 ze względu, po pierwsze na rzekomy brak bezpośredniego związku pomiędzy piwem pochodzącym z Bawarii i określoną jakością, renomą lub inną jego charakterystyką przypisywaną temu pochodzeniu, a po drugie na brak związku niniejszego przypadku z wyjątkowym przypadkiem uzasadniającym rejestrację nazwy kraju. Ponadto sąd powziął wątpliwość, czy nazwa ta nie jest w rzeczywistości „nazwą rodzajową” w rozumieniu art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92.

- 93 W tym zakresie należy przypomnieć, że ocena wskazanych powyżej przesłanek wymaga w znacznym zakresie dogłębnej znajomości szczególnych okoliczności w zainteresowanym państwie członkowskim, do czego najlepiej predestynowane są właściwe władze tego państwa członkowskiego, przy czym ocena ta obejmuje również weryfikacje dokonywane przez te władze pod kontrolą, w odpowiednim przypadku, sądów krajowych, przed przekazaniem Komisji wniosku o rejestrację. Należy też wskazać, że w postępowaniu przed sądem krajowym władze niemieckie dokonały takiej weryfikacji i zasadność jej nie została podważona przed sądem krajowym.

- 94 Co się tyczy przesłanek wskazanych w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92, należy na wstępie stwierdzić, że w świetle brzmienia tego przepisu i struktury rozporządzenia wynika, iż pojęcie „kraj” dotyczy bądź państwa członkowskiego, bądź państwa trzeciego. Zatem wobec okoliczności, że Bawaria jest jednostką wewnątrzpaństwową, kwestia, czy chodzi o „wyjątkowy przypadek”, o którym mowa w tym przepisie, nie powstaje w postępowaniu przed sądem krajowym.
- 95 Co się tyczy bezpośredniego związku wymaganego przez ten przepis, należy stwierdzić, że rejestracja nazwy „Bayerisches Bier” jako ChOG jest w szczególności oparta — jak wskazały na to Rada i Komisja przed Trybunałem — na takim związku między renomą i bawarskim pochodzeniem piwa.
- 96 Taki wniosek instytucji wspólnotowych nie może zostać podważony, jak proponują sąd krajowy i Bavaria oraz Bavaria Italia, przez okoliczność, że zarówno ustawa o czystości piwa z 1516 r. („Reinheitsgebot”) jak i tradycyjna bawarska metoda dolnej fermentacji, pochodzące z Bawarii, rozpowszechniły się w Niemczech, w przypadku pierwszej od 1906 r., a w przypadku drugiej, w toku XIX wieku.
- 97 Należy stwierdzić, że ani czystość, ani tradycyjna metoda dolnej fermentacji nie były jako takie podstawą rejestracji ChOG „Bayerisches Bier”. Jak przypomniano w pkt 95 niniejszego wyroku, to raczej renoma piwa pochodzącego z Bawarii miała decydujące znaczenie.
- 98 Wkład „Reinheitsgebot” i tradycyjnej metody dolnej fermentacji jest niewątpliwy. Jednakże nie można twierdzić, że renoma ta zniknie jedynie w związku z okolicznością, że „Reinheitsgebot” zaczęła być stosowana na pozostałym terytorium niemieckim od 1906 r. lub w związku z okolicznością rozpowszechnienia metody tradycyjnej w innych krajach w toku XIX wieku. Ponadto z okoliczności tych wynika renoma piwa bawarskiego, która przesądziła o ekspansji zarówno ustawy o czystości piwa, jak

i metody piwowarskiej i stanowi wobec tego wskazówkę pozwalającą na uzasadnienie, że bezpośredni związek między Bawarią i renomą jej piwa istnieje, a w każdym razie istniał.

- 99 W konsekwencji ustalenia takiego bezpośredniego związku pomiędzy piwem bawarskim i jego pochodzeniem geograficznym nie można uznać za oczywiście niewłaściwe ze względu na okoliczności wskazane przez sąd krajowy i Bawarię oraz Bawarię Italię.
- 100 W rzeczywistości okoliczności te dotyczą raczej argumentu, w świetle którego nazwa „Bayerisches Bier” jest „nazwą rodzajową” w rozumieniu art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 i w konsekwencji nie może zostać zarejestrowana. W świetle powyższych stwierdzeń należy w szczególności ustalić, czy przedmiotowa nazwa była nazwą rodzajową w chwili złożenia wniosku o rejestrację.
- 101 Należy w tym zakresie przypomnieć, że w ramach oceny rodzajowego charakteru danej nazwy w kontekście stosowania art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 należy wziąć pod uwagę miejsca wytwarzania danego towaru istniejące zarówno na terytorium państwa, które uzyskało rejestrację danej nazwy, jak i poza nim, konsumpcję tego towaru oraz sposób postrzegania nazwy przez konsumentów w obrębie tego państwa oraz poza nim, istnienie przepisów krajowych odnoszących się wprost do tego produktu oraz sposób, w jaki nazwa ta była używana w prawie wspólnotowym (zob. wyrok z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie C-132/05 Komisja przeciwko Niemcom, Zb.Orz. s. I-957, pkt 53).
- 102 Sąd krajowy uważa, że Bavaria i Bavaria Italia stoją na stanowisku, iż rodzajowość nazwy „Bayerisches Bier” ustaliła się w szczególności poprzez stosowanie słowa „Bayerisches”

lub jego tłumaczeń jako synonimów „piwa”, przynajmniej w trzech państwach członkowskich (Daniu, Szwecji i Finlandii), oraz jako synonimów starej bawarskiej metody dolnej fermentacji w nazwach, znakach towarowych i etykietach spółek handlowych całego świata, w tym w Niemczech.

103 Z wątpliwością taką nie można się też zgodzić w ramach postępowania przed sądem krajowym.

104 Po pierwsze, co się tyczy korzystania z nazwy „Bayerisches” lub jej tłumaczeń jako synonimów pojęcia „piwo”, należy przypomnieć, że Komisja zwróciła się do państw członkowskich o uzupełnienie informacji i że wykazano, jak wynika z motywu 5 rozporządzenia nr 1347/2001, że rzeczona nazwa nie stała się nazwą rodzajową na terytorium wspólnotowym, pomimo wskazówek sugerujących, że duńskie tłumaczenie tej nazwy staje się synonimem słowa „piwo”, a w konsekwencji nazwą powszechną.

105 Po drugie co się tyczy obecności na rynku znaków towarowych i etykiet spółek handlowych, zawierających słowo „Bayerisches” lub jego tłumaczenia, jako synonimów starej bawarskiej metody dolnej fermentacji, okoliczność ta nie pozwala na stwierdzenie, że przedmiotowa nazwa była nazwą rodzajową w chwili składania wniosku o rejestrację.

106 Ponadto rejestracja ChOG zgodnie z rozporządzeniem nr 2081/92 zmierza, pośród innych celów, do uniknięcia nadużywania nazwy przez osoby trzecie pragnące osiągnąć zyski z renomy, jaką się cieszy, i niedopuszczenia do jej zniknięcia wskutek rozpowszechnienia jej ogólnego stosowania poza ramami jej pochodzenia geograficznego, renomy lub innej charakterystyki przypisywanej jej pochodzeniu i uzasadniającej jej rejestrację.

- 107 Zatem, co się tyczy ChOG, nazwa staje się nazwą rodzajową wyłącznie, gdy bezpośredni związek pomiędzy z jednej strony pochodzeniem geograficznym produktu i z drugiej strony określoną jakością tego produktu, jego renomą lub jego inną charakterystyką związaną z jego pochodzeniem, zniknął, wobec czego nazwa opisuje jedynie rodzaj lub typ produktu.
- 108 W niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe stwierdziły, że ChOG „Bayerisches Bier” nie stał się nazwą rodzajową i, w konsekwencji, że bezpośredni związek pomiędzy renomą bawarskiego piwa i jego pochodzeniem geograficznym nie zniknął, przy czym stwierdzenia tego nie można uznać za rażąco nieodpowiednie wyłącznie ze względu na obecność na rynku znaków towarowych i etykiet spółek handlowych zawierających słowo „Bayerisches” lub jego tłumaczenia, jako synonimy starej bawarskiej metody dolnej fermentacji.
- 109 Ponadto istnienie pomiędzy rokiem 1960 i 1970 zbiorowych znaków towarowych „Bayrisch Bier” i „Bayrisches Bier” oraz pięciu różnych porozumień bilateralnych chroniących nazwę „Bayerisches Bier” jako określenie geograficzne wskazuje na brak rodzajowego charakteru tej nazwy.
- 110 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Rada słusznie stwierdziła w rozporządzeniu nr 1347/2001, że nazwa „Bayerisches Bier” spełnia przesłanki art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 i że nie stanowi nazwy rodzajowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 i art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia.

— W przedmiocie art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92

- 111 Sąd krajowy dąży do ustalenia, czy nie należało odmówić rejestracji nazwy „Bayerisches Bier” na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92 wobec tego, że w świetle renomy, rozpowszechnienia i czasu używania znaków towarowych zawierających słowo „Bavaria”, nazwa ta może wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu.
- 112 W tym zakresie z motywu 3 rozporządzenia nr 1347/2001 wynika, że Rada stwierdziła, iż wobec znanych okoliczności i dostępnych informacji rejestracja nazwy „Bayerisches Bier” nie mogła wprowadzić konsumenta w błąd w zakresie prawdziwej tożsamości produktu oraz iż wobec tego wspomniane oznaczenie geograficzne i znak Bavaria nie znajdują się w sytuacji wskazanej w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92.
- 113 Po pierwsze, stwierdzenie Rady nie wydaje się oczywiście nieodpowiednie a po drugie ani sąd krajowy, ani Bavaria czy Bavaria Italia nie podniosły argumentów zmierzających do zakwestionowania takiego stwierdzenia.
- 114 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Rada słusznie uznała w rozporządzeniu nr 1347/2001, iż nazwa „Bayerisches Bier” nie jest objęta art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92.
- 115 Zatem należy stwierdzić, że badanie pierwszego pytania przedstawionego przez sąd krajowy nie wykazało żadnych okoliczności mogących wpłynąć na ważność rozporządzenia nr 1347/2001.

W przedmiocie pytania drugiego

- 116 Pytaniem tym sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia, czy okoliczność, iż w art. 1 rozporządzenia nr 1347/2001 dokonano rejestracji nazwy „Bayerisches Bier” jako ChOG oraz iż znak towarowy „Bavaria” nie jest objęty art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92, ma wpływ na ważność i możliwość korzystania przez osoby trzecie z istniejących wcześniej znaków towarowych, w których występuje słowo „Bavaria”.
- 117 W tym zakresie należy stwierdzić, że art. 14 rozporządzenia nr 2081/92 dotyczy w szczególności związków między nazwami zarejestrowanymi na podstawie tego rozporządzenia i znakami towarowymi, przewidując, dla różnych wskazanych tam sytuacji, reguły kolizyjne, których zakres, skutek i adresaci są różni.
- 118 Po pierwsze, art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92 przewiduje kolizję pomiędzy ChNP lub ChOG a istniejącym wcześniej znakiem towarowym, gdy rejestracja przedmiotowej nazwy, w świetle renomy, rozpowszechnienia i czasu używania znaku towarowego, mogłaby wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu. Skutkiem przewidzianym w razie takiego konfliktu jest odmowa rejestracji nazwy. Jest to zatem reguła przewidująca analizę poprzedzającą rejestrację ChNP lub ChOG i skierowana przede wszystkim do instytucji wspólnotowych.
- 119 Po drugie, art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 dotyczy sytuacji kolizji pomiędzy zarejestrowanymi ChNP lub ChOG a istniejącym wcześniej znakiem towarowym gdy używanie tego ostatniego odpowiada jednej z sytuacji wskazanych w art. 13 rozporządzenia nr 2081/92, a znak towarowy został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację ChNP lub ChOG. Skutkiem przewidzianym dla tej sytuacji jest umożliwienie dalszego używania niezależnie od rejestracji nazwy, gdy znak nie podlega unieważnieniu lub wygaśnięciu, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz w art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy 89/104. Chodzi zatem o regułę

wymagającą analizy następującej po rejestracji i skierowaną przede wszystkim do administracji i sądów stosujących omawiane przepisy.

- 120 Analiza wynikająca z art. 14 ust. 3 rzeczonoego rozporządzenia ogranicza się do możliwości ewentualnego błędu konsumenta co do rzeczywistej tożsamości produktu spowodowanego rejestracją przedmiotowej nazwy, na podstawie badania nazwy podlegającej rejestracji i istniejącego wcześniej znaku towarowego, przy uwzględnieniu renomy, rozpowszechnienia i czasu używania tego ostatniego.
- 121 Natomiast analiza wynikająca z art. 14 ust.2 rozporządzenia nr 2081/92 zakłada najpierw dokonanie weryfikacji, czy używanie znaku towarowego odpowiada jednej z sytuacji wskazanych w art. 13 tego rozporządzenia, a następnie, czy znak towarowy został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazwy i wreszcie, w odpowiednim przypadku, czy nie ma podstaw stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia znaku towarowego, przewidzianych w art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz w art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy 89/104.
- 122 Ta ostatnia analiza wymaga zatem zbadania okoliczności faktycznych i prawa krajowego, wspólnotowego lub międzynarodowego, wyłącznie przez sąd krajowy, do którego w razie potrzeby należy skierowanie pytania prejudycjalnego w trybie art. 234 WE (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie C-87/97 *Conсорzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, Rec. s. I-1301, pkt 28, 35, 36, 42, 43).
- 123 Wynika z tego, że art. 14 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 2081/92 mają odrębne cele i funkcje i podlegają odrębnym przesłankom. Tak więc okoliczność, że na mocy art. 1 rozporządzenia nr 1347/2001 zarejestrowano nazwę „Bayerisches Bier” jako ChOG oraz że w motywie 3 tego rozporządzenia stwierdzono, iż rzeczono ChOG i znak towarowy „Bavaria” nie znajdują się w sytuacji przewidzianej w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92, nie ma wpływu na badanie przesłanek pozwalających na współlistnienie rzeczonoego znaku towarowego i ChOG, takich jak przewidziane w art. 14 ust. 2 omawianego rozporządzenia.

124 W szczególności brak ryzyka pomylenia przez konsumenta, w rozumieniu art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92, rzeczony nazwy z istniejącym wcześniej znakiem towarowym, nie wyklucza, by korzystanie z tego ostatniego mogło być objęte art. 13 ust. 1 rzeczony rozporządzenia lub by rzeczony znak towarowy podlegał podstawom stwierdzenia jego nieważności lub wygaśnięcia, wskazanym w art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) pierwszej dyrektywy 89/104. Ponadto rzeczony brak ryzyka pomyłki nie zwalnia z weryfikacji, czy przedmiotowy znak towarowy został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację ChNP lub ChOG.

125 W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć sądowi krajowemu, że wykładni rozporządzenia nr 1347/2001 należy dokonywać w ten sposób, że nie ma ono wpływu na ważność i możliwość korzystania, o których mowa w jednej z sytuacji wskazanych w art. 13 rozporządzenia nr 2081/92, przez osoby trzecie z istniejących wcześniej znaków towarowych, w których zawarte jest słowo „Bavaria”, zarejestrowanych w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację ChOG „Bayerisches Bier”, pod warunkiem że do tych znaków towarowych nie mają zastosowania podstawy nieważności lub wygaśnięcia, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy 89/104.

W przedmiocie kosztów

126 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Badanie pierwszego pytania przedstawionego przez sąd krajowy nie wykazało żadnych okoliczności mogących wpłynąć na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającego załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92.**

- 2) **Wykładni rozporządzenia nr 1347/2001 należy dokonywać w ten sposób, że nie ma ono wpływu na ważność i możliwość korzystania, o których mowa w jednej z sytuacji wskazanych w art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych, przez osoby trzecie z istniejących wcześniej znaków towarowych, w których zawarte jest słowo „Bavaria”, zarejestrowanych w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację chronionego oznaczenia geograficznego „Bayerisches Bier”, pod warunkiem że do tych znaków towarowych nie mają zastosowania podstawy nieważności lub wygaśnięcia, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych.**

Podpisy